

have en samarbejdspartner, som overhovedet ikke lytter til, hvad vi giver af advarsler, og så sige: Jamen vi er jo nødt til at fortsætte, fordi befolkningen er i nød?

Jamen befolkningen er i nød, det er da korrekt, men kunne det ikke være, at det var sådan, fordi man f.eks. brugte en masse penge på at føre krig?

Jens Rohde (V):

Jeg må sige, at ministerens argumentation bekymrer mig en lille smule. For det må jo næsten som konsekvens føre til, at ministeren snart vil anbefale, at man bl.a. ophæver sanktionerne mod et land som Irak. Der har befolkningen det også meget dårligt.

Men det gør vi jo netop ikke, fordi vi ønsker at sende nogle klare signaler til styret om, at det ikke er den måde, man handler på og agerer på, og at det er en fuldstændig uacceptabel måde, som styret bruger sine penge på og indretter sig på, fordi der ikke er en politisk vilje til at opføre sig ordentligt og indføre et ordentligt demokrati.

Dér er det jo relevant at spørge ministeren, om den manglende politiske vilje overhovedet ikke spiller nogen rolle for ministeren.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Til hr. Hald Madsen først: Spørgsmålet er, hvem det er, der er naiv. Spørgsmålet er jo, om man kan gå til verden, og især til den tredje verden, med de her rene hænder og med den renfærdige facon som hr. Hald Madsens.

Til hr. Jens Rohde: Sammenligningen med Irak er fuldstændig ude af proportioner. Vi har at gøre med nogle lande, der ikke behandler deres befolkning på samme måde, som det sker i Irak. Jeg vil gerne sige, at det jo faktisk er sådan, at verdenssamfundet – det omfatter ikke nødvendigvis det danske parti Venstre – faktisk i 1998 har anerkendt, at f.eks. Uganda har det, der betegnes som legitime sikkerhedsinteresser i at sende tropper til Congo. Dette bare som en lille oplysning.

Jens Hald Madsen (V):

Spørgsmålet er, hvem der er naiv. Har det ikke noget at gøre med, at man bare lige skal prøve at gøre op, hvad det er, vi giver bistand til?

Vi har multilateral hjælp, vi har bilateral hjælp. Hvis man ønsker at hjælpe et land, som er i konflikt eller krig, vil det så ikke være mest

hensigtsmæssigt, at det var med multilateral hjælp, altså FN, som går ind og siger: Det her er uacceptabelt, og før I har fået løst jeres problemer overordnet, vil vi ikke konkret gå ind med bilateral hjælp?

Er hele problemstillingen ikke, at ministeren og den danske regering sagtens kunne sige: Nu ophører I med at være programsamarbejdslande? Men man kunne sagtens lave specifikke projekter, hvor man hjalp nogle dele af befolkningen. Det er jo ikke noget problem.

Det, der er problemstillingen her, er, at man stadig væk fastholder at have en samarbejdspartner, men det kan kun være regeringen eller regimet – man kan kalde det, hvad man vil – som fuldstændig ignorerer de henstillinger, som den danske regering giver.

Jens Rohde (V):

Det, vi hører her, er jo lidt interessant, for jeg må jo ligesom drage den konklusion, at regeringen blankt anerkender, at her er der nogle legitime sikkerhedsinteresser for landet, og at man derfor anerkender, at det er i orden, at man har udsendt soldater, at man har sendt soldater til det land, at man fører krig i det land, og at man derfor, uanset om de trækker soldaterne tilbage eller ej, ikke under nogen omstændigheder hverken vil stille nogen krav om det eller trække støtten tilbage, uanset hvor lang tid det så måtte tage.

Det må jo være konsekvensen, hvis det er sådan, at man anerkender, at det er legitime sikkerhedsinteresser.

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegaard):

Som svar til begge spørgere, begge de herrer, vil jeg sige, at det, man jo må vurdere i de konkrete sager og i de konkrete situationer, er: Opnår vi mest ved at være samarbejdsland, eller opnår vi mest ved at trække os ud?

Det er min vurdering, at vi i det her tilfælde opnår mest ved at være samarbejdsland. Jeg kan jo i øvrigt sige, at i Zimbabwe har vi jo afbrudt samarbejdet med regeringen. Vi har trukket os ud af nogle projekter og er kun til stede på det niveau i forhold til sundhedssektoren og i forhold til aidsbekæmpelsen.

Uganda har vi et meget godt forhold til, og landet har også haft meget gode resultater. Vi kan jo netop se, hvad det er, der er sket i Uganda: Fattigdomsproblemet er blevet langt mindre, og man tackler aidsproblematikken som et mæn-